

திருமறையும் ஜாதிகளும்

ஆசிரியர்

டாக்டர் ஆ.ஆல்பர்ட் ஸ்டீபன்,

M.A., M.A., DH, DBC, CJ, MC, PhD.,

(உறையும் வளவன்)

(சமய வரலாற்று ஆசிரியர்)

பதிப்பாசிரியர்:

எஸ்.தாயப்பன்

நன்கொடை: ரூ. 2.50

திருமறையும் ஜாத்களும்..

கிறிஸ்தவ திருமறையில் இறைவன் உலகைப் படைத்து, ஆதாம் ஏவாள் என்ற மனிதர்கள் மூலம் மக்களைப் படைத்தார் என்று காண்கிறோம். மனிதர்களைப் படைத்த தேவன் அவர்களுக்குக் கொடுத்த முதல் தொழில் வேளாண்மையும் அவற்றோடு கூடிய ஆடுமாடு மேய்த்தலும்.

‘நிலத்தைப் பண்படுத்த மனுஷனும் இல்லை’ ஆதி 2:5 என்ற வார்த்தையானது தேவன் மனிதரைப் படைப்பதற்குள்ளே அவனுக்குத் தேவையான பொருள்களை பயிர் செய்ய நிலத்தைத் தயாராக்கினார் என்று காண்கிறோம்.

மனிதர்களான ஆதாம் - ஏவாள் இருவரையும் படைத்த “தேவனாகிய கர்த்தர் மனுஷனை ஏதேன் தோட்டத்திற்கு அழைத்து கொண்டு வந்து, அதைப்

பண்படுத்தவும் காக்கவும் வைத்தார்” - ஆதியாகமம் 2:15 என்று வேதம் கூறுகிறது.

தேவன் மனிதர்களுக்கு கொடுத்த, ஏற்படுத்திய முதல் தொழில் வேளாண்மை. அடுத்து தேவன் மனிதர்களுக்கு கொடுத்த தொழில் ஆடு, மாடுகளை மேய்த்தல் என்று திருமறையில் காண்கிறோம்.

“ஆதாம் தன் மனைவியாகிய ஏவாளை அறிந்தான். அவள் கர்ப்பவதியாகி காயீனைப் பெற்று, கர்த்தரால் ஒரு மனுஷனைப் பெற்றேன் என்றாள். பின்பு அவள் அவனுடைய சகோதரனாகிய ஆபேலைப் பெற்றாள். ஆபேல் ஆடுகளை மேய்க்கிறவனானான். காடுகள் நிலத்தைப் பயிரிடுகிறவனானான்” ஆதியாகமம் 4:1,2.

இவைகளின் மூலம் உலகில் மனுஷருக்கென்று ஏற்படுத்தப்பட்ட முதல் தொழில் வேளாண்மையும், ஆடு மாடுகள் மேய்த்தலுமே ஆகும்.

பிற்காலத்தில் மக்கள் வளர்ச்சிகள், நாகரிகத் திற்கும் ஏற்ற பல தொழில்கள் ஏற்பட்டன. ஆனாலும் எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படைத் தொழில்கள் உலக

மெங்கும் வேளாண்மையும், மந்தை மேய்த்தலும் என்பதை மறுக்க முடியாது.

பின்பு பல்வகைத் தொழில் செய்கிறவர் ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்தாலும் தொழில் வகையில் தனித்தனியே ஆனார்கள் என்று திருமறை நமக்குத் தெளிவாய் கூறுகிறது.

“ஆதாள் யாபாலைப் பெற்றாள்; அவன் கூடாரங்களில் வாசம் பண்ணுகிறவர்களுக்கும் மந்தை மேய்க்கிறவர்களுக்கும் தகப்பனானான். அவன் சகோதரனுடைய பெயர் பூபால்; அவன் கின்னரக்காரர், நாகசுரக்காரர் யாவருக்கும் தகப்பன். இல்லாளும் தூபால் காயீனைப் பெற்றாள்; அவன் பித்தளை, இரும்பு முதலியவற்றின் தொழிலாளர் யாவருக்குமே ஆசாரியனானான்” - ஆதியாகமம் 4:20,21, 22 என்று திருறையில் ஜாதிகளின் தோற்றம் தொழில்களில் அடிப்படையாகப் பிறந்தது என்றும், எல்லாரும் ஒரு தாய் மக்கள் என்றும் தெளிவாகக் காண்கிறோம்.

இன்றைய ஜாதி முறையும், ஏற்றத் தாழ்வும், அவரவர்கள் செய்கின்ற தொழில் தன்மைக்கேற்ப பின்பற்றப்பட்டு பின்னர், சில தொழில் செய்கிறவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கி விட்டது. யார் எந்தத் தொழில் செய்தாலும் எல்லா ஜாதியினருக்கும் அடிப்படைத் தொழில் வேளாண்மையும், மந்தை மேய்த்தலும் ஆகும்.

இஸ்ரவேல் மக்களால் லேவியர் என்று அழைக்கப் பட்டவர் மட்டுமே அதற்கு விதிவிலக்கானவர்கள், அவர்கள் இறை வழிபாடு நடத்துகிறவர்களாகவே இருந்தனர். இந்தியாவில் அவர்கள் அந்தணர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். ஆண்டி முதல் அரசன் வரை இறை வழிபாட்டிற்கு முதலிடம் தந்ததால் அவர்கள் உயர்ந்த ஜாதி என்று ஒரு மாயையை ஏற்படுத்தி ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக நம்மை ஆட்டிப் படைத்து வருகின்றனர்.

ஆரியரும், திராவிடர்களும் மத்திய ஆசியாவிலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதால் இந்தியாவில் அத்தகைய ஏற்றத்தாழ்வும் உடன் வந்தது என்று

கூறலாம். இந்த ஆரியர்களைப் பற்றி திருமறை என்ன கூறுகிறது என்று பார்ப்போம்.

திருமறையில் வரும் ஹீரியர், ஏவியர் என்பவர்களே இந்தியாவிற்கு வந்த ஆரியர்கள் என்று வரலாற்று ஆசிரியர் ஹீசோவின்சீலர் கருத்தாகும். அதைப் போல எபிரேயர்களே இந்தியாவிற்கு வந்த திராவிடர்கள் என்ற கருத்தும் வரலாற்று ஆய்வாளர்களிடம் உண்டு. சமய வரலாற்றை நடு நிலையோடு ஆராய முற்பட்டால் இக்கருத்து உண்மையானதே என்ற முடிவைக் காணலாம்.

இஸ்ரவேலில் வந்து குடியேறிய ஹீரியர் ஏத்தியர் என்ற மக்களைப் பற்றி மெசப்பொத்தாமியாவிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்ட அக்கால ஏடுகளிலிருந்து அறிய முடிகிறது. இவர்களின் காலம் கி.மு. 2000 என்று கணக்கிட்டுள்ளனர். இவர்கள் அர்மேனியா மலைகளினின்றும் வந்தவர்கள் என்றும் அலை அலையாய் வந்து குடியேறியவர் என்றும் சொல்லப் படுகிறது. இவர்களே ஆரியர்கள் என்ற கருத்தை வலுப்படுத்தும் வகையில் பல சமய ஒற்றுமைகளைக்

காணலாம். இவர்கள் சீன் என்ற நிலாத் தெய்வத்தை வணங்கினர் என்றும், சீன் நிலா தெய்வத்தின் மனைவி நிக்கால் என்றும், அவள் பேய்களின் தலைவி என்றும் எழுதப்பட்ட புராணங்களால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த சீன் என்ற நிலாத் தெய்வம் உயர்ந்த இடங்களில் வைத்து வழிபாடு செய்யப் பட்டது.

இந்தியாவிற்கு வந்த ஆரியர்கள் இந்த நிலா தெய்வமான சீன் என்பதை சிவன் என்று ஆக்கி உயர்ந்த மலையான இமயமலையை அதற்கு இருப்பிடமாக்கி வழிபட்டுள்ளனர் என்ற கருத்து ஏற்கக் கூடிய ஒன்றேயாகும். சீன் என்ற நிலா தெய்வம் தான் என்ற கருத்தை ஏற்க, சிவன் தலையில் பிறையை வைத்திருப்பதைக் காணலாம்.

நிக்கால் பேய்களின் தலைவி என்ற கருத்தை சிறிதே மாற்றி பார்வதியை காளியாய் மாற்றி சுடுகாட்டில் நடனமாடியதாக புராணங்கள் படைக்கப்பட்டன. சிவனுக்கு சுடலை முத்து என்ற பெயரும் உண்டு. சுடலை என்பது சுடுகாட்டைக் குறிக்கும். இப்பெயர்

நெல்லை மாவட்டத்தில் சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்கு முன் நிறைய காணலாம்.

இந்த ஏட்டில் இதைப் பற்றி விரிவாக எழுதப் முற்பட்ட காரணம், ஆரியர்கள் வழியே ஜாதி, ஏற்றத் தாழ்வு இந்தியாவிற்கு வந்தது. எபிரேயர்கள் மத்தியில் தொழில் அடிப்படையில் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை. இந்த எபிரேயர்களுக்கும் ஏத்தியர் என்ற இனத்தவருக்கும் சுமார் கி.மு. 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே போராட்டங்கள் இருந்து வந்தன.

இதுபற்றி ‘திருமறையும் அகழ்வியலும்’ என்ற கட்டுரையில்,

‘திருமறை ஏத்தியர் என்று குறிப்பிடுபவரை இரண்டு விதங்களில் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் பாலஸ்தீனியாவை எபிரேயர் பிடித்த போது அழிந்தனர் என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்த ஏத்தியர் - எபிரேயர் போராட்டமும் இந்தியாவில் ஆரியர் - திராவிடர் போராட்டமும் ஒன்றே எனக் கருதலாம்.

இந்தியாவில் ஆரியர்கள், வழிபாடு, பண்பாடு, சமுதாய அமைப்பு இவற்றிற்கும் திராவிடர்களின் வாழ்வு முறைக்கும் நிறைய வேறுபாடுகள் உண்டு. ஜாதி என்ற ஏற்றத்தாழ்வு ஆரியர்கள் மூலமே இந்தியா விற்கு வந்தது. அதன் வெற்றியின் பிரதிபலிப்பே தென்னகத்தில் ஜாதி முறை.

தென்னகத்தில் உள்ள ஜாதி முறைகளும் திருமறையில் காணப்படும் தொழில் வழி பிரிவையும் ஒப்பிட்டு நோக்கினால் சில உண்மைகளைக் காணக் கூடும். தமிழர்களின் வாழ்வு முறையை சிறிது விரிவாகவே காணலாம்.

வார்மன்

எகிப்திய மன்னர்களை இறை அவதாரம் என்று எண்ணி வழிபட்டதைப் போல சங்க காலத்திலும் மன்னனை இறைவனுக்கு சமமாக இறை, கோ என்ற அடை மொழியோடு அழைத்தனர். அக்காலத்தில் மன்னர்கள் வார்மன் அல்லது தேவர் என்ற பெயரையும் சேர்த்துக் கொண்டனர்.

கி.மு. 6 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட பாண்டிய மன்னர்களின் பெயர்களில் இவ்விதம் வர்மன் என்ற பெயர் காணப்படுகிறது. உதாரணமாக மாற வர்மன், வரகுணவர்மன், ஐயந்தவர்மன் என்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. பல்லவ மன்னர்களின் பெயரோடும் வர்மன் என்ற பெயர் இணைந்துள்ளதைக் காண்கிறோம். நந்திவர்மன், மகேந்திரவர்மன், நரசிம்ம வர்மன் என்ற பல்லவ மன்னர்களின் பெயரையும் எடுத்துக்காட்டாகச் சொல்லலாம்.

அந்தணர்களிடையே சர்மன் என்பது சர்மா என்று ஜாதிப் பெயராக மாறியதைக் காண்கிறோம்.

தேவர்

கி.பி. 850ஆம் ஆண்டில் ஆண்ட பல மன்னர்கள் தங்கள் பெயரோடு இறைவன் என்ற பொருள்பட தேவர் என்றும், சிலர் வர்மன், தேவன் என்ற இரு பெயர்களையும் இணைத்துக் கொண்டனர். கல்வெட்டுகள் ராஜ ராஜ சோழ தேவர், இராஜேந்திர சோழ தேவர் என்ற பெயர்களைப் பார்க்கிறோம்.

பின்னர் அவர் வழி வந்தவர்கள் அந்த இனத்தவர்கள் என்று பலரும் தேவர் என்ற பெயரை ஜாதி பெயராக மாற்றிக் கொண்டனர்.

சக்கரவர்த்தி

சில மாவட்டங்களில் தங்கள் பெயரோடு சக்கரவர்த்தி என்ற ஜாதி பெயரை இணைத்து வருவதைக் காண்கிறோம். சக்கவர்த்தி என்பது வடசொல். வடமொழி ஆதிக்கம் பரவிய காலத்தில் இச் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. உத்திரமேரூர் கல்வெட்டில் பராந்தகச் சோழன் சக்கரவர்த்தி என்று காணப்படுகிறது.

உடையார்

உடையார் என்ற பெயரும் பின்னர் மன்னவர்கள் பெயரோடு இணைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். உதாரணமாக உடையார் ராஜராஜ தேவர், உடையார் ராஜ ராஜ சோழ தேவர் என்ற பெயர்களைக் காணலாம். நட்டை உடையவர் என்ற பொருளிலும் உடையார் என்ற நிலங்களை உடையவர் என்ற பொருளிலும்

பின்னர் அவர் வழி வருகிறவர்களுக்கு இது ஜாதி பெயரிலும் வந்ததாகக் காண முடிகிறது. மண்பாண்டம் செய்பவர்கள் மண்ணுடையார் என்றழைக்கப்பட்டனர். மண் உடையவர் என்ற பொருள் வழி வந்தது என்று சொல்லலாம்.

வேளிர்

வேளிர் என்ற பெயரில் சோழ மன்னர்கள் அழைக்கப்பட்டதையும் கல்வெட்டுகள் மற்றும் இலக்கியங்கள் மூலம் அறியலாம். வேளிர், சோழர் இவர்களிடையே உறவு முறைகள் இருந்துள்ளதைக் காண்கிறோம்.

இவ்விதம் சேர்த்த பல பெயர்கள் மறைந்து விட்டன. சில பெயர்கள் ஜாதிகளாக மாறி விட்டன.

போத்தரையன்

பல்லவ மன்னர்கள் போத்தரையன் என்ற பெயரையும் பெயரோடு இணைத்துக் கொண்டனர். நரசிம்ம போத்தரையர், நந்திப் போத்தரையர் என்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. போத்தரையர்கள் என்ற சொல் புத்திரன் என்று பொருள்படும் என்பர்.

அன்று மன்னர்களிடையே ஜாதி வேற்றுமை இல்லை என்பதற்கு அவர்களது திருமணம் சான்றாகும்.

இராஜராஜ சோழன் மகள் குந்தவை சாளுக்கிய மன்னன் ராமலாதித்தர் என்பவனை மணந்தாள். இராஜேந்திர சோழன் மகள் அம்மங்காதேவி சாளுக்கிய மன்னனை மணந்தாள். நெடுஞ்சேரலாதன் சோழன் மகன் மணக்கிள்ளியை மணந்தான். பாண்டியன் நின்ற சீர் நெடுமாறன் சோழன் மகள் மங்கையர்க்கரசியை மணந்தான்.

அன்றைய திருமணத்தில் ஜாதி இன வேற்றுமை இல்லை என்றே சொல்லலாம்.

யாதவர்

வேளிர் என்பவர்களை யாதவர் என்றும் அழைத்தனர். யாதவர் என்றழைக்கப்பட்ட வேளர் குலத்தோர் வட நாட்டிலிருந்து தமிழகம் வந்தவர்கள் என்று சங்ககால இலக்கியங்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது என்கிறார் ஆய்வாளர் இரா.நாகசாமி அவர்கள். வடநாட்டிற்கு ஆடுமாடுகளை ஓட்டி வந்த யூதர்கள் பின்னர் யாதவர்

என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டனர் என்பாரும் உண்டு. இவர்கள் ஆயர் குலத்தவர் என்பர்.

பாணர், முத்தரையர், ஆரியர் என்ற பெயர்களிலும் பல சிற்றரசர்கள் ஆண்டு வந்தனர். முத்தரையர் என்ற இனப் பெயர் இன்றும் காணப்படுகிறது. இவர்கள் தஞ்சை, திருச்சி மாவட்டங்களில் இருக்கின்றனர். முத்தரையர், முத்துராஜா, என்ற பெயர்கள் முத்து அரசர் என்ற திரிபு என்கிறார் திரு.நாகசாமி அவர்கள். கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டில் தஞ்சைப் பகுதியில் முத்தரையர் என்ற மன்னர்கள் ஆண்டுள்ளனர். பெரும்பிடுகு முத்தரையர் அவர்களில் புகழ்பெற்ற மன்னன்.

கொங்கர்

கோவை, சேலம் மாவட்டத்தின் சில பகுதிகள் அடங்கியது கொங்கு நாடு. இங்கு வாழ்ந்தவர்கள் கொங்கர் எனப்பட்டனர்.

இவர்களின் முக்கியத் தொழில் கிணறு வெட்டுதல், ஆடு மாடுகள் வளர்த்தல், வேளாண்மையாகும். நீர் வளம் குன்றிய நாடாக இருந்ததால் பாறையை

உடைத்து கிணறு வெட்டுதல் போன்ற தொழில்களில் பலரும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

காலப்போக்கில் இங்கு வேளாண்மையும் சிறப்புற்று விளங்கியது. அதில் ஈடுபட்டோர் கொங்கு வேளாளர்கள் எனப்பட்டனர். கிணறு வெட்டும் தொழில் செய்வோர் ஒட்டர் எனப்பட்டனர். இவர்களுக்கு ஒட்டச் செட்டியார் என்ற பெயரும் உண்டு. சாதாரணமாக வியாபாரம் செய்வோரே செட்டியார் என்றழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் பெயரோடு செட்டியார் என்ற பட்டம் எப்படி ஒட்டிக் கொண்டது என்ற காரணம் காண முடியவில்லை.

கொங்கர்கள் சிறந்த படை வீரர்களாகவும் இருந்தனர் என்று இலக்கியங்களில் காண்கிறோம். இவர்கள் சேர படை வீரர்கள் ஆவர்.

தொண்டையர்

அருவா, அருவா வடதலை என்ற குறிக்கப்படும் நாடுகள் பின்னர் தொண்டை நாடு எனப் பெயர்

பெற்றது. கரிகாலன் இரண்டு குறு நாடுகளையும் வெற்றி கண்ட பின்னர் அது தொண்டை நாடு எனப்பட்டது. இவர்கள் பெரும்பாலும் படை வீரர்களாகவே இருந்தனர் என்று காண்கிறோம். இவர் வழி வந்தவர்கள் பின்னர் தொண்டைமான் என்ற பெயர் பெற்றனர் எனக் கொள்ளலாம்.

வேளாளர்களுக்கு ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட மனைவியர் உண்டு. அவர்கள் அகமுடையார் (அகம் உடையவர் இல்லத்தரசி என்ற பொருள் போலும்) என்று அழைக்கப்படுவதும் உண்டு. விக்கிரமசோழ மாராயன் என்பவன் கோவிந்த புத்தூர் என்னுமிடத்தில் நடு கற் கோயிலை எழுப்பித்தான். அவனது இரு மனைவியர் கோவிலுக்கு நிலம் அளித்துள்ளனர். இருவரும் அகமுடையார் என்று கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. (333, 334/19) என்கிறார் திரு. இரா. நாகசாமி அவர்கள்.

வேளாளர்கள், அகமுடையார்கள் இவர்கள் பெயர் ஜாதிப் பெயராக வழங்கி வருகிறது.

மறவர்கள்

மறவர்களைப் பற்றி அகம், புறம், மற்றும் சிலம்பு நூல்களில் காண்கிறோம்.

சங்க காலத்தில் மறவர்கள் கொடுந் தொழில் புரிந்தவர்கள் என்று (புறம் 172), (புறம் 2), (அகம் 89), (அகம் 175) (அகம் 214) போன்ற இலக்கியங்களிலிருந்து அவர்கள் வில் வித்தையில் சிறந்தவர்களாக, கட்டுப்பாடற்ற சமூக அமைப்பைச் சார்ந்தவர்களாக காண்கிறோம்.

இவர்களது வீரத்தைக் கண்ட மன்னர்கள் போர் வீரர்களாக்கி, தங்கள் சினம் குறைத்து வீரம் காட்டி நின்றனர் என்பதையும் இலக்கியத்தின் வழி காண்கிறோம். சிலம்பு 12-10,15, பாடலில்

‘மறக்குடித் தாயத்து வழிவளஞ் சுரவா
அறக்குடிப்போல் அவிந்து அடங்கினர் எயினரும்’

என்று காண்கிறோம்.

மறவர்கள் வளங்குன்றி அறக்குடி போல் சினம் குறைத்து செருக்கு அடங்கி விட்டார்கள் என்கிறார்

இளங்கோ அடிகள். கி.பி. 4, 5ஆம் நூற்றாண்டில் இவர்கள் பண்பட்ட வீரர்களாக மாறி உயர்வடைந்தனர் என்றும், அவ்வழி வந்த சிலர் களவு கொள்ளை இவற்றையே தொழிலாகக் கொண்டு வாழத் தொடங்கியதாகவும் வரலாற்றில் காண்கிறோம்.

சோழர்கள் ஆட்சியில் மறவர் போன்ற படை வீரர்கள் மட்டுமல்ல முரசு முழங்குவோர், குழல் ஊதுவோர், வாத்தியம் வாசிப்போர், சங்கு ஊதுவோர் போன்றவர்களும் இருந்தனர் என்று காண்கிறோம். பறை சாற்றுவோர் பறையர் என்றும், இசை வேளர்கள் என்றும் பண்டாரங்கள் என்றும் ஜாதி வழி இவர்கள் தொழில் வழி வந்ததே என்கிறோம். சங்க இலக்கியங்களிலும், திருமறைக் காலம் போல் ஜாதி இல்லை என்றே காண முடிகிறது.

வெள்ளாளர்

வேளாளர் அறுவகை தொழில்களைச் செய்தனர் என்று காண்கிறோம். நாம் முன்னே எடுத்துக் காட்டியது போல எத்தொழில் செய்கிறவர்களாக இருந்தாலும் பண்டைக் காலத்தில் அவர்கள் உழவு, ஆடு மாடு

கள் மேய்த்தல் தொழிலையே சார்ந்தவர்களாக இருக்க முடியும். காலப்போக்கில் நாடோடிகளாகத் திரிந்தவர்கள் வேட்டைக்காரர்களாகவும், கொள்ளைக் காரர்களாகவும் மாறி இருக்க முடியும்.

பாடல் மூலம் வேளாளர் உளவு, பசு காவல், வாணிபம், குயிலுவம், காருகவிளை (நெய்தல்) ஏவல் செய்தல் என்ற அறுவகைத் தொழில் செய்தார்கள் என்று காண்கிறோம். வெள்ளாளர் அல்லது வேளாளர் என்னும் பெயர் காரணம் பலவாறாகச் சொல்லப்படுகிறது. வெள்ளத்தை ஆழ்பவர் வெள்ளாளர் என்பாரும் உண்டு. வெள் என்றால் மண் என்று பொருள். வெள் + ஆழ்பவர் என்றும் அது மண்ணை ஆழ்பவர் என்றும் பொருள்படும் என்பாரும் உண்டு. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக மண்ணைக் கொண்டு தொழில் செய்யும் குயவர்களுக்கு வேட்கோ என்ற பெயர் இலக்கியங்களில் காணப்படுவதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

பண்டை கல்வெட்டுகளில் வேளாளர்கள் பல வித சாதி பெயர்களில் அழைக்கப்படுவதைக் காண்கிறோம்.

வேளிர் வேளார், செட்டி, நாயக்கர், முதலி, ரெட்டி, சாராள், பொருக்காளர், நாட்டார், கோனார், பிள்ளை என்று கல்வெட்டு ஆய்வாளர் திரு. இரா. நாகசாமி அவர்கள் எழுதிய 'யாவரும் கேளிர்' பக்கம் 162இல் இதை தெளிவாகக் காண்கிறோம்.

12ஆம் நூற்றாண்டில் இவ்வூர் வெள்ளாளர் நெய்த வாயில் உடையான் வேளான் என்றழைக்கப்பட்டதன் எடுத்துக்காட்டு (23/8) விண்ணமாலை வெள்ளாளரில் சின்ன நாயக்கன் மகள் சூரப்ப நாயக்கன் என்று 13ஆம் நூற்றாண்டில் கூறப்படுகிறது (468/8). வெள்ளாளரில் வடுகமிறாட்டி மகன் வடுக மிரட்டி என்று கல்வெட்டு கூறுகிறது (468/8). ஆதித்த சோழர் காலத்தில் (கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டு) ஈசான மங்கலத்து வெள்ளாளர் சங்கப் பெருமானடி அறிஞ் சகுடி வெள்ளாளர் புழலயன் என்பவன் குறிக்கப் பெறுகிறான். இவன் புழலயன் செட்டி என்று அழைக்கப்படுகிறான். இவன் தஞ்சாவூர் மடிகை மாணிக்க வாணிபன். கருநாடக புழலய செட்டி என்று அழைக்கப்படுகிறான். இதிலிருந்து வெள்ளாளன் ஆக

இருந்த போதிலும் செட்டி என்று அழைக்கப்படுகிறான் என்பது தெளிவு” என்கிறார்.

உழவுத் தொழில் செய்தவர்கள் பல காலங்களில் பலவித பெயரில் நிலைத்து விட்டனர். அவர்களில் ஒருவர் செல்வந்தராக மாறிய பின் அவர் வழி வந்தவர்கள் அவரின் சாதி பெயரைக் கொண்டு பெருமையுடன் அழைத்துக் கொண்டனர் என்பது தெளிவு. என் குடும்ப வரலாற்றுள் முத்து நாடார் என்பவர் வணிகராக இருந்ததால் சிவகாமி செட்டியார் என்று அழைக்கப் பெற்றார் என்று காண்கிறேன். வியாபாரம் செய்கிறவர்களில் அவர்கள் வியாபாரத்தின் அடிப்படையில் பலவகை செட்டியார்களாக பிற்காலத்தில் மாற்றப்பட்டனர் என்பதே உண்மை. உயர் சாதி, தாழ்ந்த ஜாதி என்று தனித்தனியே எவரும் பிறக்கவில்லை. எல்லாரும் ஒரு தாய் மக்கள் என்று திருமறையில் கண்ட தொழில் வழி சாதியே உண்மை.

மேலும் வேளாளர்களில் சோழ நாட்டு படைத் தலைவர்களாக இருப்பவர்கள் ‘வளவர் சேனாபதிசூடி’ என்று அழைக்கப்பட்டனர். பட்டுக்கோட்டை பகுதியில்

சேனாதிபதி செட்டியார் என்ற சாதியினர் உண்டு. இவர்களில் சிலர் வட ஆற்காடு மாவட்டம் முதலியார் வீடுகள் திருமண உறவு வைத்திருந்ததை அறிவேன். சேனாதிபதி பட்டப் பெயராகவே இருந்துள்ளது.

நாட்டார்

நாட்டார் என்ற ஜாதி பெயர் பல்வேறு சமுதாயத்தினரும் தனக்கென்று பெயரோடு சேர்த்து பெருமைப்பட்டனர் என்று காண்கிறோம்.

வேளாளர் பலர் வாணிபத்தில் சிறந்து விளங்கினர். அவர்கள் நாட்டார்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். திருக்கோவிலூர் கல்வெட்டில் சித்திரமேழி நாட்டார் பற்றிய செய்திகள் காண முடிகிறது. இவர்கள் எழுபத்தொன்பது நாடுகளில் வாழ்ந்தனர் என்று சொல்லப்படுகிறது. மேழி என்ற சொல்வழி இவர்கள் விவசாயத்தை முதன்மைத் தொழிலாக செய்து வந்தனர் என்று காண்கிறோம். ஆனால் நாட்டார் என்பது பல்வேறு இன மக்களின் பட்டப் பெயராக இருப்பதை ஆய்வில் அறிய முடிகிறது.

அறம், வரை, கற்பமைய, புகழ் பெருக, மனு நெறி தழைப்ப நியாயம் நடாத்துகிறவர்கள்' என்று கல்வெட்டுச் செய்தியிலிருந்து இது சாதிப் பெயராக இல்லாது மக்களும் மதிப்புக்குரிய தொழில் செய்கிறவர்கள் என்பதால், நாட்டாண்மை, நாட்டார் என்று அழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

நாடார் வரலாற்றில் பல ஊர்களுக்கு வரி வசூல் செய்தவர்கள் நாட்டார் என்று அழைக்கப்பட்டதாக கூறுகிறோம். சிலர் ஆயத் தீர்வை வசூல் பண்ணும் உரிமையும், நீதி விசாரணை நடத்தும் உரிமையும் பெற்றவர்கள் நாட்டார்கள் என்றழைக்கப்பட்டனர்.

தென்னாற்காடு மாவட்டங்களில் மீன்பிடித் தொழில் செய்கிறவர்கள் நாட்டார் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். பரவிகளில் மீன் பிடிக்க வரி வசூல் செய்யும் உரிமையைப் பெற்றவர்கள் இவர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும். நாளடைவில் அந்த இனத்தின் மதிப்புமிக்கவர்களாக, நாட்டார் என்று அழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

சாதிப் பெயர் காரணம்

வெள்ளாண்மை செய்பவன் வெள்ளாளன்,
ஊர் தலைவர்கள் ஊராளி (ஊரை ஆண்டவர்கள்)

சாவுடையர் (சா என்பது கிராமம்)

கவுண்டர் (,)

கழிண்டர் (,)

கிராமத்தில் தலைவர்களாக, செல்வந்தர்களாக இருந்தவர்கள் இவர்கள் என்பதால் குடும்பப் பெயராகி பின்னர் ஒரு இனப் பெயராக உருவாயிற்று என்று கருதலாம்.

வெள்ளாளக் கவுண்டர் என்பவர் வேளாண்மையையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார் என்பதையும் காணலாம். இவர்களை நாட்டுத் தலைவர்கள், நாட்டார் என்ற பெயருடன் அழைக்கப்பட்டனர்.

எல்லா ஜாதிகளிலும் ஒன்றை காண முடிகிறது. அவர்கள் உயர்வு தாழ்வு அவர்கள் பெற்ற செல்வத்தின் அடிப்படையில் தான் உள்ளது என்று அறிகிறோம்.

நாடார்களில் செல்வ மிக்கவர்கள் நாடார்கள் கிராமணிகள் என்றும், செல்வம் குன்றியவர்கள் சாணான் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

ஒரு கல்வெட்டில் வெள்ளாளப் பறையன் என்ற சொல் காணப்படுகிறது. விக் கிரம சோழன் காலத்தில், எழுந்த திரு முருகன் பூண்டி கல்வெட்டில் ‘வெள்ளாளன் மாபுள்ளிகளின் பறையன் ஆன தனபாலன்’ (253/5) என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. வேளாளர்களிடையே இன்னும் பல பிரிவுகள் உண்டு. ஈழவர் நாடார்கள் வரலாற்றைக் காணும் முன் ஈழவர் என்ற குலத்தினர் வரலாற்றை அறிய முற்படுவதே சாலச் சிறந்தது. ஈழம் என்ற சிங்கள நாட்டான் சிலோன் என்ற நமது அண்டை நாட்டைக் குறிப்பதாகும். இலக்கிய காலத்திற்குப் பின் நாம் ஈழவர் என்ற இனத்தாரைக் காண்கிறோம். இவர்கள் தாயகம் ஈழமாக இருக்கக் கூடும் என்பர்.

ஈழவர் காலம் எனும் தொழிலையுடையவர்கள் என்று காண்கிறோம். இவர்கள் பனை, தென்னை மரம் ஏறும் உரிமையை ‘ஈழப்பூச்சி’ என்ற வரி செலுத்தி

பெற்றனர் என்றும் அந்தணர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட நிலங்களில் உள்ள பனை, தென்னை மரங்களில் இவர்கள் ஏறும் உரிமையற்றவர்கள் என்றும் பண்டைச் செய்தியின் மூலம் அறிகிறோம். தண்டத்தோட்டம் செப்பேட்டில் 'இவ்வூரெல்லையில் தெங்கும், பனையும் ஈழவர் ஏறப் பெறாதரராகவும்' என்று காண்கிறோம். கள் இறக்கும் தொழில் மன்னர்கள் கட்டுப்பாட்டில் இருந்துள்ளது என்றும் ஈழவர்கள் அத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்றும் காண்கிறோம்.

ஈழவர்கள் சான்றோர்கள் என்றும் அழைக்கப் பட்டிருக்கின்றனர். சான்றோன் என்பது பின்னர் சாணான் என்றாயிற்று என்றும் அறிகிறோம். ஏனாதி நாதர் என்னும் நாயனார் ஈழகுலச் சான்றோர் என்று அழைக்கப்படுவதால் ஏனாதிநாதர் ஈழகுலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று அறிய முடிகிறது.

இவர்கள் சிலம்பம், வில் வித்தை இவைகளில் சிறந்து விளங்கினர் என்பதும் மன்னர் குடும்பத்திற்கும் இவர்கள் பயிற்சித் தருகிறவர்களாக இருந்தனர் என்பதும், ஏனாதிநாதர் மன்னருக்கு 'வென்றி

வடிவாட்படை பயிற்றும் தொழில் விஞ்சையில் தலைமைச் சார்ந்தார்' என்றும் குலத் தொழிலாய் இதைக் கொண்டிருந்தவர்களும் இந்த ஈழவர்கள் என்றறிகிறோம். சுமார் 60 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கூட நாடாவி என்ற பெயரில் நாடார்கள் தஞ்சை பண்ணையார்களுக்கு சிலம்பம் கற்றுத் தந்தனர் என்றறிவேன்.

நாடார்களிலும் எல்லா இனத்தவர்கள் போல பல பிரிவுகள் உண்டு. கடுக்குப்பட்டையர், மேன் நாட்டார், நட்டாதரி, கொடிக்காரர், சேனாதிபதி என்ற ஐந்து முக்கிய பிரிவுகளைக் காண்கிறோம்.

கருக்குப் பட்டையார் - கூரிய வாளை உடையவர் இவர்கள் பாண்டிய மன்னர் வழி வந்தவர்கள் என்பர்.

மேல் நாட்டார் - மேலை நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் என்ற பொருள் காணப்படுகிறது.

நட்டாத்தி - வாணவம், வட்டிக்கு பணம் தருதல், இவற்றை முக்கியத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள்.

கொடிக்கால் - வேளாண்மை குறிப்பாக, வெற்றிலைக் கொடிக்கால் இவர்களது தொழிலாக இருத்தல் வேண்டும் என்பர்.

சேனாதிபதி - நாடார்கள் மன்னர்களுக்கு வில், சிலம்பு கற்றுத் தருகிறவர்களாகவும் கண்டோம். இவர்கள் குறிப்பாக பாண்டிய சோழ மன்னர்களிடம் படையில் இடம் பெற்றிருந்தனர். அதன் வழி சேனாதிபதி என்ற பெயரைப் பெற்றனர் என்று கொள்ளலாம்.

செட்டியார்கள் சேனாதிபதி செட்டியார் என்ற இனத்தாரும் உண்டு. நகரில் வாணிபம் செய்யும் பெரும் வணிகர்கள் நகரத்தார் என்றும் பெருமையுடன் அழைக்கப்பட்டனர்.

நாடார்களில் பூசாரிகளும் உண்டு. தொண்டு நாவிதர் என்ற துணைப்பிரிவும் உண்டு.

இலங்கையில் கொங்கு நாடார், கல்யாண நாடார் என்ற பிரிவினர்கள் உண்டு.

கோவை சேலம் மாவட்டங்களில் மூப்பன் என்ற பெயரைக் கொண்டிருந்தனர். மூப்பன் என்பது தலைவன் என்ற பொருள்படும். மற்றும் அம்மாவட்டங்களில் இவர்கள் வியாபாரம் செய்ததால் செட்டியார் என்ற பெயரிலும், பிள்ளை என்ற பெயரிலும் உள்ளனர்.

சாதிகளை விரிவாகக் காண முற்பட்டது சாதி பற்றிய ஆய்வு நூல் எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இல்லை. 'சாதிகளில் ஏற்றத் தாழ்வு பின்னர் ஆரிய கலப்பால் ஏற்பட்ட ஒன்றே. தமிழர்களிடம் இல்லை. எல்லா ஜாதி மக்களும் பண்டைக் காலத்தில் வேளாண்மை மற்றும் மந்தை மேய்ப்பவர்களாகவே இருந்தனர்.' இந்த ஆரியர்களும் அவ்வாறே வடநாடுகள் தரை வழி வந்தனர். திராவிடர்கள் பெரும்பாலும் கடல் வழி தொடர்புடையவர்கள் என்பதைக் காண்கிறோம். சாலமன் காலத்திலிருந்தே இவர்கள் புகழ் பெற்ற கடல் பயண வல்லுனர்களாக, வியாபாரிகளாக இருந்து வந்துள்ளனர்.

திறையை சரித்திரம் போன்றே இவர்கள் எல்லாம் ஒரு தாய் வழி வந்தவர்கள் என்றாலும் பல்வேறு காலக்

கட்டத்தில் தங்கள் தொழில்படி பல பெயர்களில் தங்கள் சாதியைக் கொண்டு வாழ முற்பட்டனர். அதில் வணிகர்கள், பெரும் செல்வந்தர்கள், சமுதாயத்தில் மதிப்புடையவர்களாகவும், வறுமையின் காரணமாக சில தொழில் செய்தவர்கள் தாழ்ந்த சாதியினராகவும் சமூகத்தால் மாற்றப்பட்டனர்.

கிறிஸ்துவையே தலைவராகக் கொண்ட நாம் கிறிஸ்தவ சாதியினர் என்பதுதான் உண்மை. ஆமென்.

ஆதி திராவிடர்கள்:

ஆதி திராவிடர்கள் என்ற சொல் பழங்கால இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள், இவைகளில் காணப்படவில்லை. பிற்காலத்தில் உயர் குடி மக்களாக தங்களைக் கருதிக் கொண்டவர்கள், சமுதாயத்தில் தாழ்ந்த தொழில் செய்து வந்த மக்களை எல்லாம் ஆதி திராவிடர்கள் என்று அழைக்க முற்பட்டனர் என்றே கருத முடிகிறது. அதன்வழி வரலாற்று ஆசிரியர்களும் ஆதி திராவிடர் என்று சில இன மக்களைப் பற்றி எழுதத் தொடங்கினர் என்று கருதலாம்.

ஆதி திராவிடர்கள் என்றால் பிற்காலத்தில் வந்த மற்ற ஒரு திராவிட இனம் இருந்திருக்க வேண்டும். திராவிடர் கழகம் தொடங்கிய பெரியார், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தொடங்கிய அண்ணா போன்றவர்கள் எல்லாம் முற்காலத்து திராவிடர்களா? இல்லையே.

ஆதி திராவிடர் என்ற பிரிவினரிடையே பள்ளர், பறையர், வள்ளுவர் என்றெல்லாம் பல பிரிவைக் காண்கிறோம். பள்ளர் என்பது பள்ளம் தோண்டுகிறவர்கள் என்ற பொருளில் வந்திருக்கக் கூடும். இறந்து போனவர்களைப் புதைக்க இறந்து போன மிருகங்களைப் புதைக்க இவர்கள் பயன் படுத்தப்பட்டதால் அதை இழிதொழிலாகக் கருதி பள்ளர், இழிகுலத்தார் என்று கருத முற்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

பறை என்பது தோலால் செய்யப்பட்ட ஒரு கருவி. அதைப் பயன்படுத்தி பறை சாற்றுகிறவர்கள் பறையர் என்றழைக்கப்பட்டனர். அக்காலத்து சாவுச் செய்திகள் மற்றும் கிராமச் செய்திகள் இவர்கள் மூலம் மக்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டு வந்தது.

வள்ளுவர் என்ற சொல்லும் அப்பிரிவினரிடையே காணப்படுகிறது. ஒரு காலத்தில் வள்ளுவர்கள் மதிப்புக்குரியவர்களாக, மன்னரின் செல்வாக்கு பெற்றவர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் மன்னர்களுக்கு சோதிடம் சொல்கிறவர்களாகவும், போர் செய்திகளை மன்னரிடமிருந்து பெற்று யானையில் ஏறி முரசு என்ற கருவியின் மூலம் முரசொலி எழுப்பி மக்களிடம் சொல்லி வந்தனர். மக்களிடமிருந்து செய்திகளைப் பெற்று மன்னருக்கு அறிவிக்கவும் செய்தனர். மன்னர்களிடம் செல்வாக்கு பெற்றவர்களாகவே இருந்தனர். திருவள்ளுவர் அவ்வழி வந்தவர் என்று கருதும் ஆய்வாளர்கள் கருத்து ஏற்படையதேயாகும்.

பின்னர் ஆரியர் கலப்பால், அவர்கள் கை ஓங்கி நின்ற காலத்தில் ராஜ குருக்கள் என்று அந்தணர்கள் சோதிடம் பார்க்கவும், மன்னர்களுடனிருந்து ஆலோசனை சொல்லவும் முற்பட்டனர். அதன் பின்னர் வள்ளுவர் பின்னால் தள்ளப்பட்டனர். இறந்துபோன மிருகத்தின் தோலால் செய்யப்பட்ட பறை, முரசு இவற்றைப் பயன்படுத்தியவர்களும் தாழ்ந்த குலத்தவர் என்று கருத வேண்டிய காலம் இவர்களால் ஏற்பட்டது.

இதன் அடிப்படையில்தான் சிப்பாய் கலகம் தூண்டி விடப்பட்டது.

இதில் திராவிடர்கள் என்ற சொல் இடையில் வந்த ஒன்றாகும். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்ற சொல்லின் மூலம் சில இன மக்கள் சிலரால் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர் என்றே கருதலாம். ‘இவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் அல்லர். மற்றவர்களால் தாழ்த்தப்பட்டனர்’ என்றே கருதக்கூடும்.

‘பார்ப்பானுக்கு மூத்த பறையன் கேட்பாரில்லாமல் கீழ்ச்சாதி யானான்’ என்ற பழமொழி தமிழகத்தில் வழங்கி வந்துள்ளது. நாம் முன்பு கண்டதைப் போல் சமுதாயத்தில் சிறப்பான இடம் பெற்ற வள்ளுவர்கள் காலப்போக்கில் தாழ்த்தப்பட்டனர் என்பது உறுதியாகிறது.

தோலைப் பயன்படுத்திச் செய்யப்படும் பறை என்ற இசைக் கருவியை செய்து இசைப்போர், அதையே பெரும் ‘முரசு’ ஆக செய்து பறை சாற்றுவோர் பறையன் என்று அழைக்கப்பட்டு அவர்கள் தோலைக் கொண்டு செய்வதினால் ஆரியர்கள் அவர்களை

இழிந்த ஜாதி என கருத முற்பட்டனர். தோலைப் பண்படுத்த பயன்படுத்தும் சுண்ணாம்பை, சேகரித்து அதைச் சுட்டு வந்த மக்களை ‘சுண்ணாம்புப் பறையன்’ என்றழைத்தனர்.

இவர்கள் சோழ மன்னர்கள் காலத்தில் பெரும் பதவியில் இருந்தனர் என்றும் சமய குருவார கிருஷ்ணன் என்னும் வரலாற்றில் அறிய முடிகிறது. ஆரியர்கள் வருகைக்குப் பின்னர் இவர்கள் பின் தள்ளப்பட்டனர். கோவில் அரசு போன்ற பணிகளிலிருந்து தள்ளப்பட்டனர். ஆகையால்தான், ‘பார்ப்பானுக்கு மூப்பு பறையன், கேட்டார் இல்லலமல் கீழ்ச் சாதியானான்’ என்றும் பழமொழி இன்றும் வழங்கப்படுகிறது. இவர்களில் வள்ளுவர்கள் என்றழைக்கப்பட்டவர்கள் சோதிடக் கலையிலும் சிறந்து விளங்கினர். அரசு மரியாதையுடன் மன்னர்களுக்கு வழி காட்டுகிறவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். காலப் போக்கில் அவர்கள் இடத்தை ஆரியர்கள் பிடித்துக் கொண்டனர். இவைகள் எல்லாம் சாதி என்பது தொழில் அடிப்படையில் எழுந்தவையே என்று காட்டுகிறது.

திருமறையில் எபிரேய மக்கள் தங்கள் மனத்திரத்தில் ஒருவரையே பேராயராக தேர்ந்தெடுத்து இறைபணி செய்யும் குமாரர்களாக அமர்த்தினர் என்று காண்கிறோம். அதைப்போலவே பண்டைக் காலத்திலும், ஆரியர்களின் ஆக்கிரமிப்பு திராவிடத்தில் நடப்பதற்கு முன்பும் இருந்து வந்துள்ளது.

திரு. தொ.பரமசிவன் அவர்கள் எழுதிய ‘பண்பாட்டு அசைவுகள்’ என்ற நூல் பக்கம் 68இல் இப்படியாக எழுதுகிறார்:

“தமிழ்நாட்டில் பார்ப்பனர்கள் வருகைக்கு முன்னர் ‘சடங்குத் தலைமை’ என்ற சாதியார் சிலர் இருந்தனர். பார்ப்பனரைப் போலவே சமூகத் தலைமையை அவர்கள் கைப்பற்றிக் கொள்ளவுமில்லை, அரசர்கள் அவர்களுக்கு ஆதரவு அளிக்கவுமில்லை. மாறாக சடங்கு செய்யும் சாதியாருக்குத் தங்கள் சமூகப் படிநிலையில் கீழ்ப்பட்டவர்களாகவே இருந்தார்கள். இவர்களை புரோகிதர் என்று சொல்ல முடியாது. சடங்குத் தலைமை ஏற்ற குருமார்கள் என்று வேண்டுமானால் குறிப்பிடலாம்.

மருத்துவர் (நாவிதர்), குடிமகன், வண்ணார், வள்ளுவர், வேளாளர் (மட்பாண்டம் செய்வோர்), தமிழ்ப் பண்டாரம் (நுந்தவனம் வைத்துப் பூத்தோட்டம்) பறையர் ஆகிய சாதிகளைக் குருமார்கள் சாதிகளாக குறிப்பிடலாம்'' என்கிறார்.

தமிழ் மக்களிடம் பல இனத்தவரிடம் தம் இன பெரியார்கள், திருமணம், இறப்பு போன்ற காலங்களில் சில சடங்குகள் செய்கிறதைக் காண்கிறோம்.

பண்டைய வாழ்வு முறை பல வகையிலும் எபிரேயர் வாழ்வு முறையோடு ஒத்துப் போகிறதை சமய வாழ்வு முறைகளில் காண்கிறோம்.

ஆரியர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட சாதிமுறை ஏற்றத் தாழ்வுகள் நம்மை ஆட்டிப் படைக்கும் போது சீர்திருத்தக் கருத்துகளை தமிழர்களின் மனதில் உறுதியோடு வைத்தவர்கள் சித்தர்கள் தான் என்றால் மிகையில்லை.

‘சாத்திரங்கள் ஒதுகின்ற சட்டநாத பட்டரே

வேர்ப்பு இரைப்பு வந்த போது வேதம் வந்து
உதவுமா?’

‘குலம், குலம் என்பதெல்லாம் குடுமியும் நூலும்
தானா?’

என்றெல்லாம் புரட்சிகரமான பாடல்களால்,
உறங்கிக் கிடந்த தமிழர் உணர்வைத் தட்டி
எழுப்பினர். ஆனாலும் சமயம், சடங்கு என்ற ஆரிய
மாயையில் மூழ்கிக் கிடந்த தமிழர்கள் சுமார் 600
ஆண்டுகளுக்குப் பின்னும் உறங்கியே கிடக்கின்றனர்.

கிறிஸ்துவம் சாதி முறைக்கு எதிரானது என்றாலும்
கிறிஸ்தவ மதத்திற்குள் வந்தவர்கள் முழுமையாக
கிறிஸ்தவ மத வழிபாட்டை ஏற்றுக் கொண்டாலும்,
தாங்கள் பரம்பரையாக, பாரம்பரியமாக, சமூகத்தில்
பரவலாக பரவியிருக்கும் சார்ந்த சாதி முறையை
குறிப்பாக திருமறைக் காலத்தில் முழுமையாக ஏற்க
முடியாமல் திணறுகின்றனர்.

காதல் திருமணங்கள் மட்டுமே இந்த சாதி முறைக்கு சாவுமணி அடிக்க முடியும் என்பதே உண்மை. சம பந்தி சாதி முறையை ஒழிக்காது, சம்பந்தி முறையே சாதிகளை ஒழிக்கும். கல்வாரி நாதரால் ஒற்றுமையைக் காண்போம்.

இந்த ஜாதி ஏற்றத் தாழ்வுகள், ஜாதியில் உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர், தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று வேறு பிரித்து இறைவன் மனிதர்களைப் படைக்கவில்லை. உலகில் பிறந்த அனைவருக்குமே ஆதித்தாய், தந்தையர் ஆதாம் ஏவாளே. நாம் அனைவரும் ஒரு தாய் வயிற்று வம்சாவளிகளே. ஜாதி ஏற்றத்தாழ்வு பார்ப்பது பாவம். இறைவன் அருவருக்கின்ற ஒரு செயல் அது. பிரம்மனின் நெற்றியிலிருந்து பிறந்தவன் பிராமணன், தோள் பட்டையிலிருந்து பிறந்தவன் க்ஷத்திரியன், இடுப்பிலிருந்து பிறந்தவன் வணிகர், கால்களிலிருந்து பிறந்தவன் சூத்திரன் என்று கூறுவதெல்லாம் சிலர் செய்த சூழ்ச்சி.

ஒரு விவசாயி இல்லை என்றால், அவன் விவசாயம் செய்யவில்லை என்றால், நாம் பூவாவிற்கு

லொங்காட்டம் போடணுமே. ஒரு நாவிதன் இல்லை என்றால் என்ன ஆகும்? சாக்கடை அள்ளுகிறவர், ஒரு தோட்டி இல்லை என்றால் ஊரே நாறி விடுமே. சுடுகாட்டில் அடக்கம் பண்ணுகிறவன், எரிக்கிறவன் இல்லாவிட்டால் என்ன ஆகும் என்று சற்றே யோசித்துப் பார்ப்போம். நாம் உயிர் வாழ அனைவருமே வேண்டும், தேவை. அதில் ஏற்றத்தாழ்வு பார்க்க வேண்டாம்.

ஆமென்.

